

Carta del Prelat (desembre 2009)

El desembre ofereix moltes oportunitats para preparar-se per al naixement de Jesús: el guarniment dels carrers, la litúrgia, les alegries i penes de cada dia, els nostres èxits i inclús els propis errors. Així ho assenyala el Prelat a la carta d'aquest mes.

Estimadíssims, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

S'acosta un altre cop, amb la seva novetat meravellosa, el Nadal; una festa que se celebra en gairebé totes parts; també en llocs on gairebé no es coneix Crist. Per a molts —i causa tristesa—, es limita a una ocasió de fer i rebre regals, de prendre's uns dies de descans, o, senzillament, de passar més temps en família. Els qui hem rebut el do de la fe, coneixem el veritable significat d'aquesta celebració: *cada Nadal ha de ser per a nosaltres un nou encontre especial amb Déu, deixar que la seva llum i la seva gràcia entrin fins al fons de la nostra ànima*[1].

Així ens ho recorda l'Església repetidament, al llarg d'aquestes setmanes de preparació. En començar l'Advent ens convidava: *anem amb alegria a la trobada del Senyor*[2]. I el Papa [Benet XVI](#) explica que **la raó per la qual podem caminar amb alegria (...) és que ja és a prop la nostra salvació. El Senyor ve. Amb aquesta certesa emprem l'itinerari de l'Advent, preparant-nos per celebrar amb fe l'esdeveniment extraordinari del Naixement del Senyor. Durant les pròximes setmanes, dia rere dia, la litúrgia proposarà a la nostra reflexió textos de l'Antic Testament, que recorden el viu i constant desig que va animar al poble jueu l'espera de la vinguda del Messies. També nosaltres, vigilants en l'oració, tractem de preparar el nostre cor per acollir el Salvador, que vindrà a mostrar-nos la seva misericòrdia i a donar-nos la seva salvació**[3].

Esforcem-nos per seguir aquest consell del Sant Pare, llegint amb atenció els textos litúrgics i meditant-los en l'oració personal. I us demano encara més: esforcem-nos cadascú, singularment, per aconseguir que es recuperi el sentit cristià d'aquestes dates en la societat. No considerem aquesta aspiració com una utopia. El nostre Pare solia comentar que "a comptar, es comença per un", i després es continua. Potser rememorava allò que va haver de fer quan el Senyor va posar l'Obra en la seva ànima, en les seves mans. I aquesta gelosia —la seva— dels principis va créixer sempre en la seva actitud de permanent apostolat. Assimilem aquesta disposició, perquè tots podem treballar en la recristianització d'aquest món nostre. Cadascuna i cadascú al seu voltant, de manera semblant a la pedra caiguda a l'aigua, que causa una ona, i després una altra, i una altra...[4].

Davant l'arribada del Senyor, que ve a instaurar en el món la justícia i la pau, les expressions de la Sagrada Escripura sobreixen de goig. *Vénen dies —oracle del Senyor—, que compliré la promesa que tinc feta al casal d'Israel i al de Judà. En aquells dies, en aquell temps, faré néixer al llinatge de David un rebrot legítim, que defensarà en el país el dret i la justícia.* [5]

Aquesta vinguda del Senyor serà sempre actual, perquè visita aquesta terra especialment amb la celebració diària del Sant Sacrifici de la Missa, i surt al nostre encontre amb el seu Cos, amb la seva Sang, amb la seva Ànima, amb la seva Divinitat. De moltes maneres espirituals s'acosta a nosaltres al llarg de l'any litúrgic; ara, amb la solemnitat del temps natalici. És tan forta la seva presència que, encara que en alguns llocs intentin silenciar-la, salta a la vista una realitat clara: el món "s'atura" perquè és el Nadal. Cobra tot el relleu el cant del salm: *El cel se n'alegra, la terra ho celebra, bramula el mar amb tot el que s'hi mou, jubilen els camps*

amb tot el que hi ha, criden de goig els arbres del bosc, en veure que ve el Senyor.[6].

Fa vint segles, l'arribada de Déu al món es va realitzar silenciosament. Només els àngels i un petit grup de persones humils —els pastors— van compartir amb la Mare de Déu i Sant Josep el goig del naixement del Redemptor. També ara la constant vinguda del Senyor es realitza en el silenci. Però **on hi ha fe, on la seva paraula s'anuncia i s'escolta, Déu reuneix els homes i es lliura a ells en el seu Cos, els transforma en el seu Cos. Ell "ve". I, així, el cor dels homes es desperta. El cant nou dels àngels es converteix en cant dels homes que, al llarg dels segles, i de manera sempre nova, canten l'arribada de Déu com a nen i s'alegren des del fons del seu ésser**[7].

Tractem de donar ple sentit als signes externs d'aquests dies cristianament festius. Posem interès —insisteixo— a tornar a l'ambient d'aquestes setmanes el significat genuí. Sempre és possible, per exemple, difondre els tradicionals costums espirituals i devocionals propis d'aquestes dates: posar el Naixement a la llar; visitar els betlems que es col·loquen a les esglésies i en altres llocs, potser en companyia d'altres membres de la família; destacar el sentit espiritual de l'arbre de Nadal i dels regals propis d'aquestes dates, que són una manera de recordar que de l'arbre de la Creu procedeixen tots els béns...

En el segon diumenge d'Advent ens trobem novament amb la crida al goig sobrenatural davant l'imminent Naixement de Jesús. En aquesta ocasió, el profeta Baruc es dirigeix a Jerusalem —figura de l'ànima que espera en el Senyor— i li anuncia: *Jerusalem, treu-te els vestits de pena i d'afflicció, posa't per sempre les gales de la glòria de Déu! Embolcalla't amb el mantell de la salvació que et ve de Déu, posa't al front la diadema de la glòria de l'Etern.* [8]. El Senyor ens promet una alegria plena i eterna, que no s'acabarà mai, si ens apliquem a complir amb amor els seus manaments; si tornem a Ell una vegada i una altra mitjançant el penediment, quan no hàgim sabut comportar-nos com a fills bons. **L'alegria, l'optimisme sobrenatural i humà** —escriu sant Josepmaria—, **són compatibles amb el cansament físic, amb el dolor, amb les llàgrimes —perquè tenim cor—, amb les dificultats en la nostra vida interior o en la tasca apostòlica**[9]. Traiem partit d'aquestes i d'altres circumstàncies personals per donar bona acollida al Senyor? Amb quina devoció acudim a Santa Maria i a Sant Josep, perquè ens ajudin en el nostre caminar cap a Betlem?

Fins i tot les nostres misèries personals —els pecats i faltes de què no està exempta cap criatura a la terra— han de servir-nos de trampolí per llançar-nos amb més confiança i amor a Déu Nostre Senyor, que ens ofereix constantment el perdó, especialment en el sagrament de la Penitència. No cal oblidar que ***l'optimisme cristià no és un optimisme esdolceït, ni tampoc una confiança humana en què tot sortirà bé. És un optimisme que enfonsa les arrels en la consciència de la llibertat i en la seguretat del poder de la gràcia; un optimisme que duu a exigir-nos a nosaltres mateixos, a esforçar-nos per correspondre en cada instant a les crides de Déu***[10]. D'aquesta manera s'aposen a les nostres ànimes l'alegria veritable, que s'identifica amb el goig d'estar amb el Senyor. Era molt profund l'alegria del nostre Pare, mentre esperava que Crist arribés a nosaltres el Nadal.

Tota aquesta alegria s'ha complert plenament en la Santíssima Mare de Déu, com ens recorda la solemnitat de la Immaculada Concepció. En aquesta gran festa, l'Església posa en llavis de la nostra Mare unes paraules del profeta Isaïes: *Aclamo el Senyor ple de goig, la meva ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de salvació, com el nuvi coronat amb la diadema, com la núvia adornada amb joiells*[11].

Quin goig ha de produir-nos veure la Mare de Déu tan prop de Déu, glorificada en ànima i cos, i al mateix temps tan pròxima a nosaltres! Des del Cel, té cura de cadascuna i de cadascú, segueix els nostres passos i ens aconsegueix del seu Fill totes les gràcies que necessitem. **Com més a prop està l'home de Déu, tant més a prop està dels homes. Ho veiem en**

Maria, comenta el Papa. El fet que està totalment en Déu és la raó per la qual està també tan prop dels homes. Per això pot ser la Mare de tot consol i de tota ajuda, una Mare a qui tots, en qualsevol necessitat, poden gosar adreçar-se en la seva debilitat i en el seu pecat, perquè Ella ho comprèn tot i és per a tots la força oberta de la bondat creadora[12].

L'alegria litúrgica de l'Advent esclata de manera incontenible en arribar la tercera setmana, el diumenge anomenat *Gaudete* a causa de les paraules amb què comença l'antífona d'entrada: *Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete. Dominus enim prope est*[13]; Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! Que tothom us conegui com a gent de bon tracte.. El Senyor és a prop. Ve a salvar-nos dels nostres pecats; aquesta és l'arrel de la característica alegria del Nadal. *Crida de goig, ciutat de Sió! Clameu ben fort, gent d'Israel! Alegra't i celebra-ho de tot cor, Jerusalem! El Senyor ha revocat la teva condemna, ha allunyat els teus enemics. El Senyor, rei d'Israel, és dintre teu* [14].

A vegades, a la vista de les penes i desgràcies que afecten gran part de la humanitat, podria insinuar-se en l'ànima la temptació de la tristesa, del pessimisme, o almenys del desànim. Hi ha moltes situacions de violència i d'injustícia que cal remeiar; són innumerables les persones que, arreu del món, no tenen el més necessari per portar una vida humana digna. I, sobretot, hi ha tanta manca d'amor en els cors, tant d'oblit de Déu, tants egoismes més o menys encoberts! Res d'això, tanmateix, ha d'acovardir un home o una dona de fe. Al contrari, ha d'impulsar-nos a redoblar els esforços, amb l'ajuda de la gràcia, per sembrar amb més abundància la caritat en les relacions humanes. Maria porta la felicitat del Cel a la casa d'Elisabet; tu i jo, com actuem perquè els altres es beneficiïn de la proximitat de Jesús?

Escoltem el consell que donava sant Josep maria: *reconeguem les nostres malalties, però confessem el poder de Déu. L'optimisme, l'alegria, el convenciment ferm que el Senyor vol servir-se de nosaltres, han d'informar la vida cristiana. Si ens sentim part d'aquesta Església Santa, si ens considerem sostinguts per la roca ferma de Pere i per l'acció de l'Esperit Sant, ens decidirem a complir el petit deure de cada instant: sembrar cada dia una mica. I la collita es vessarà dels graners*[15].

Mirem l'exemple de la Mare de Déu. Quina rellevància tenia als ulls humans una donzella, gairebé una nena, d'un lloc tan desconegut com Natzaret? I, no obstant això, Déu es va fixar en Ella i la va convertir en Mare del Verb encarnat i redemptor. Contemplem-la un altre cop en l'escena de la Visitació a santa Elisabet, com ens proposa el IV Diumenge d'Advent en l'Evangeli. El càntic del *Magnificat*, fruit del tracte habitual de la Mare de Déu amb Déu, alimentat per la familiaritat amb la Sagrada Escripura, se'ns revela com un cant d'absoluta confiança en el poder de Déu i, per tant, replet d'un goig sant.

La Nostra Mare ha meditat llargament les paraules de les dones i dels homes sants de l'Antic Testament, que esperaven el Salvador, i els esdeveniments de què han estat protagonistes. Ha admirat aquell cúmul de prodigis, el devessall de la misericòrdia de Déu envers el seu poble, tantes vegades ingrat. En considerar aquesta tendresa del Cel, incessantment renovada, brolla l'afecte del seu Cor immaculat: la meua ànima glorifica el Senyor, i el meu esperit celebra el Déu salvador meu; perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa (Lc 1, 46-48). Els fills d'aquesta Mare bona, els primers cristians, han après d'Ella, nosaltres també podem aprendre'n i hem de fer-ho[16].

Fem nostra la lliçó de Maria. El Senyor ha donat als cristians el món per heretat[17], i estem segurs que la seva paraula es complirà amb la nostra col·laboració, perquè Ell ha volgut —en la seva bondat— comptar amb cadascun de nosaltres. Per això *hem de ser optimistes, però amb un optimisme que neix de la fe en el poder de Déu —Déu no perd batalles—, amb un optimisme que no prové de la satisfacció humana, d'una complaença nècia i*

presumptuosa[18].

Continuem pregant pel Papa, pels seus col·laboradors en el govern de l'Església, pels bisbes i sacerdots. Especialment en aquest Any sacerdotal preguem que el Senyor concedeixi a l'Església molts ministres sants. Com explicava el [Sant Rector d'Ars](#) als seus feligresos, «el sacerdoti és l'amor del Cor de Jesús. Quan vegeu un sacerdot, penseu en el nostre Senyor [Jesucrist](#)»[19].

Als dies passats vaig realitzar un viatge a Còrdova, invitat per l'Administrador Apostòlic per parlar al clergat de la Diòcesi en el context de l'Any sacerdotal, i per beneir plegats la imatge de sant Josepmaria que s'ha col·locat a la parròquia de san Nicolás; en aquest temple, el nostre Fundador va resar el 20 d'abril de 1938, durant el primer viatge a aquesta ciutat andalusa. També vaig tenir ocasió de reunir-me amb moltíssimes persones —homes i dones, joves i persones grans— que participen en la tasca apostòlica de l'Opus Dei. Després vaig marxar a Pamplona, i des d'aquí he tornat a la Ciutat Eterna. Com sempre, he realitzat aquests viatges molt unit a cadascun de vosaltres i als viatges del nostre Pare, donant gràcies a Déu perquè la llavor que sant Josepmaria va sembrar en solitari ha crescut de manera admirable, per la força de la gràcia de Déu.

Amb tot afecte, us beneeix i us desitja un sant i bon Nadal

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de desembre de 2009.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 12.

[2] Missal Romà, Diumenge I d'Advent (A), Salm responsorial.

[3] [Benet XVI](#), Homilia en el Diumenge I d'Advent, 2-XII-2007.

[4] Cf. Sant Josepmaria, *Camí*, n. 831.

[5] Missal Romà, Diumenge I d'Advent (C), Primera lectura (*Jr* 33, 14-15).

[6] Missal Romà, Nativitat del Senyor, Missa de mitjanit, Salm responsorial (*Sal* 95 [96] 11-13).

[7] [Benet XVI](#), Homilia en la Nativitat del Senyor, 25-XII-2008.

[8] Missal Romà, Diumenge II d'Advent (C), Primera lectura (*Ba* 5, 1-2).

[9] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 290.

[10] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 659.

[11] Missal Romà, Solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, Antífona d'entrada (*Is* 61, 10).

[12] [Benet XVI](#), Homilia en la solemnitat de la Immaculada, 8-XII-2005.

[13] Missal Romà, Diumenge III d'Advent, Antífona d'entrada (*Flp* 4, 4-5).

[14] Missal Romà, Diumenge III d'Advent (C), Primera lectura (*So* 3, 14-15).

[15] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 160.

[16] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 241.

[17] Cf. *Sal* 2, 8.

[18] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 123.

[19] Sant Rector d'Ars, cit. en A. Monnin, *Spirito del Curato d'Ars*, Ed. Ares 2009, p. 79.